ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡ. ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΑΝΝΙΒΑΣ

Ὁ φίλος μου ὁ Ἀννίβας ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἐκείνους ποὺ ἀρέσουν στὶς γυναῖκες καὶ γλεντοῦν μιὰ χαρὰ τὴ ζωή τους.

Γι' αὐτὸ εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴν παντρευτῆ. Τοῦ ἔκαναν, φυσικά, ἕνα σωρὸ προτάσεις, μὰ τὶς ἀτέρμπτε μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο, κι' ὅταν γινόταν λόγος γιὰ γάμο, κατακεραύνωνε μὲ τὴν πιὸ χειμαρρώδη εὐγλωττία τὸν προαιώνιο αὐτὸν θεσμό. Μιὰ μέρα ὅμως... τὴν ἔπαθε κι' αὐτὸς ἄσχημα. Τὸ πῶς ἔμπλεξε, εἶνε ὁλόκληρη ἱστορία, τὴν ὁποία θὰ σᾶς διηγηθῶ ὅπως ἀκριβῶς μοῦ τὴ διηγήθηκε ὁ φίλος μου ὁ Ἀννίβας.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Ἀννίβας χύμηξε σὰν σίφουνας στὴν κάμαρά μου καὶ πρὶν ἀκόμα μὲ χαιρετήση, μοῦ φώναξε:

— Παντρεύομαι!

Ἂν μοῦ ἔλεγε ὅτι εἶχε κατακτήσει τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, θὰ ἦταν μικρότερη ἡ ἔκπληξί μου. Ὡστόσο, τοῦ ἔσφιξα μηχανικὰ τὸ χέρι τοι γιὰ νὰ τὸν συγχαρῶ.

— Φυσικά, τοῦ εἶπα, δὲν εἶνε ἀκόμη ἐντελῶς ἀποφασισμένος ὁ γάμος σου...

— Εἶνε κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀποφασισμένος, μοῦ ἀπάντησε.

— Καὶ εἶσαι εὐχαριστημένος; ξαναρώτησα.

— Ναὶ καὶ ὄχι.

— Μὰ ἂν δὲν εἶσαι ἐντελῶς εὐχαριστημένος, τότε γιατὶ παντρεύεσαι;

— Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς.

Ἡ τελευταία αὐτὴ φράσι τοῦ φίλου μου, μ' ἔκανε νὰ ὑποθέσω ὅ,τι θὰ ὑπέθετε καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος στὴ θέσι μου.

— Μουρνταρᾶκο, μουρνταρᾶκο, τοῦ εἶπα, χαμογελῶντας πονηρά. ποιὸς ξέρει τί ἱστορία τοῦ σκάρωσες τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τώρα ἀναγκάζεσαι νὰ τὴν πάρης, γιὰ νὰ ἐπανορθώσης «τὸ λάθος σου», ὅπως λένε.

— Κάθε ἄλλο, γελᾶσαι, φίλε μου. Δὲν ἔγινε τίποτε ἀπολύτως ἀπ' αὐτὰ ποὺ φαντάζεσαι.

— Μὰ τότε λοιπόν, τί συνέβη; ρώτησα ἀνυπόμονος καὶ σχεδὸν ἐκνευρισμένος ἀπ' τὴν περιέργεια.

— Κάτι πραγματικὰ ἐξωφρενικό. Ἄκουσέ το.

— Γνωρίζεις τὴν Εὔα... Χ., αὐτὴ τὴ λεπτοκαμωμένη κοπέλλα, μὲ τὰ κατάξανθα μαλλιὰ καὶ τὰ βαθειὰ ὁλογάλανα μάτια, ποὺ εἶνε, θαρρεῖς, διαρκῶς βυθισμένα σ' ἐκστάσεις καὶ ρεμβασμούς; Μὲ τὴν κοπέλλα λοιπὸν αὐτὴ φλερτάριζα, ὅπως φλερτάρω καὶ μ' ὅλες τὶς ὤμορφες, ἢ τὶς ἁπλῶς νόστιμες, ἢ τὶς ἁπλῶς χαριτωμένες κοπέλλες ποὺ μοῦ τυχαίνει νὰ γνωρίσω. Ὡστόσο, πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι τὸ ἀθῶο αὐτὸ φλέρτ, γιὰ νὰ εἶνε κάπως ἀποτελεσματικό, μοῦ ἔδινε ἀρκετὸ κόπο. Γιὰ ν' ἀρέσω στὴ ρωμαντικὴ αὐτὴ Εὔα, ἀναγκάστηκα νὰ παραστήσω κι' ἐγὼ τὸν ρωμαντικό. Δὲν τῆς μιλοῦσα παρὰ μόνο γιὰ ποιητικὰ πράγματα, γιὰ ποίησι, γιὰ καλλιτεχνία, γιὰ περιπάτους στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, γιὰ αἰώνια ἀγάπη, γιὰ ἕνωσι τῶν ψυχῶν καὶ γιὰ ὅλα τὰ σχετικά, μὲ τὰ ὁποῖα τρέφονται ἀκόμα στὴν ἐποχή μας μερικὲς πολὺ λεπτὲς καὶ πολὺ αἰσθαντικὲς νεαρὲς ὑπάρξεις.

» Ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ ρωμαντισμός μου ἔπιανε. Κάθε μέρα κέρδιζα ἔδαφος στὴν καρδιὰ τοῦ ἀγγελικοῦ αὐτοῦ πλάσματος, κάθε μέρα ἔννοιωθα πὼς τῆς γινόμουν καὶ πιὸ συμπαθητικός, ὅταν ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα ἔδωκαν στὸ σπίτι τους μιὰ ἑσπερίδα.

» Κακοτυχία, θὰ πῆς. Δὲν ξέρω, ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο μοῦ συνέβη νὰ εἶμαι τρομερὰ συναχωμένος. Ὡστόσο δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ λείψω ἀπὸ τὴν ἑσπερίδα. Ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μὲ παρεξηγήσουν, ἐκτὸς δὲ τούτου, εἶχα καὶ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ παρευρεθῶ στὴν ἑσπερίδα αὐτή. Ἐπῆγα λοιπὸν μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ εἶμαι τὴ βραδειὰ αὐτὴ πιὸ διαχυτικός, πιὸ θερμὸς καὶ νὰ κάνω, ἐπὶ τέλους, τὴν ἐρωτική μου ἐξομολόγησι στὴ ρωμαντικὴ κόρη.

» Καὶ πραγματικά, πολλὲς φορές, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἑσπερίδος, τῆς ἔσφιξα μὲ σημασία τὸ χέρι καὶ βύθισα τὰ μάτια μου στὰ μάτια της, ἐντελῶς ξελιγωμένος...

» Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Εὔα κάθησε στὸ πιάνο γιὰ νὰ παίξη μερικὰ κομμάτια. Ἄρχισε μ' ἕνα βάλς τοῦ Στράους. Κατ' ἀπαίτησί της, εἶχα σταθεῖ κοντά της ὄρθιος καὶ γύριζα τὰ φύλλα τῶν κομματιῶν. Τὸ πρόσεξες αὐτό; Ὄρθιος, εἶπα, καὶ συναχωμένος, γύριζα τὰ φύλλα τῶν κομματιῶν! Ἀγαπητέ μου, ἔχω νὰ σοῦ κάνω μιὰ σύστασι: Ὅταν εἶσαι συναχωμένος, μὴν πηγαίνεις στὶς ἑσπερίδες!

» Λοιπόν, ποὺ λές, σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς γύριζα τὶς σελίδες, ἔσκυψα γιὰ νὰ ἰσιώσω ἕνα φύλλο λιγάκι τσακισμένο, ὅταν ἔξαφνα μιὰ σταγόνα ἔπεσε ἀπὸ τὴ μύτη μου στὸ βιβλίο τῆς μουσικῆς. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία ταχύτητα, ἔβγαλα τὸ μαντῆλι μου καὶ σκούπισα τὴ σταγόνα ἐκείνη. Ἡ Εὔα γύρισε καὶ μὲ κύτταξε... Τὰ μάτια της ἐξέφραζαν μιὰ βαθειὰ συγκίνησι, κάτι σὰν εὐγνωμοσύνη, ἕνα αἴσθημα πλήρους ἐπικοινωνίας δύο ψυχῶν, ἐνῶ τὰ δάχτυλά της ἔτρεχαν πάνω στὰ πλῆκτρα... Ἐξακολούθησε νὰ παίζη τὸ βάλς μ' ἕνα ἀφάνταστο μπρίο.

» Ἔξαφνα — κατάρα!... — νέα σταγόνα ξέφυγε ἀπ' τὴ μύτη μου... Τὴ φορὰ ὅμως αὐτή, ἡ καταραμένη ἡ σταγόνα δὲν ἔπεσε πάνω στὸ βιβλίο τῆς μουσικῆς, Ἔπεσε... Ἄ, φίλε μου!... Ἔπεσε πάνω στοὺς ἀλαβάστρινους ὤμους τῆς Εὔας καὶ γλύστρησε μέσα στὸν κόρφο της!...

» Αὐτὴ τὴ στάλα δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ τὴ σφογγίσω, ὅπως τὴν προηγουμένη. Ντροπιασμένος λοιπόν, πλησίασα τὸ μαντῆλι μου στὸ πρόσωπό μου καὶ σκέπασα τὰ μάτια μου. Ἐντωμεταξὺ τὸ βάλς εἶχε τελειώσει. Γρήγορα τότε, ἐνῶ οἱ προσκεκλημένοι συνεχαίροντο τὴν Εὔα, ἀποτραβήχτηκα στὸ κούφωμα ἑνὸς παραθύρου.

» — Καταραμένο συνάχι! ψιθύριζα. Πάει, εἶμαι χαμένος!... Ἡ Εὔα θὰ μὲ συχάθηκε...

» Ἔξαφνα, εἶδα τὴν Εὔα νὰ μὲ πλησιάζη. Μὲ μάτια ὑγρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι, μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της.

» Ἐτοιμαζόμουν νὰ τῆς τραυλίσω κάποια δικαιολογία καὶ νὰ τῆς ζητήσω συγνώμην. Μὰ ἐκείνη, πρὶν προφτάσω νὰ τῆς μιλήσω, μοῦ εἶπε μὲ τὴν πιὸ γλυκειά της φωνή:

» — Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ δάκρυ σας! Βρίσκεται ἐδῶ ἀπάνω, πρόσθεσε δείχνοντας τὴν καρδιά της. Τώρα πειὰ εἶμαι βέβαιη γιὰ τὴν ἀγάπη σας... Ἐσεῖς μονάχα μὲ νοιώθετε. Πάρτε τὸ χέρι μου, τὸ θέλετε;

» Ἀποσβολωμένος ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τί ἔκανα, ἔπιασα τὸ ὤμορφό της χεράκι καὶ τὸ σίμωσα στὰ χείλη μου. Ἡ μητέρα της, ἐντωμεταξύ, εἶχε πλησιάσει.

» — Ὤ, εἶνε ἀλήθεια, εἶπε, ὅτι σεῖς μόνο καταλαβαίνετε τὴν ἀγαπημένη μου μικροῦλα. Μόνο σεῖς θὰ τὴν κάνετε εὐτυχισμένη...

» Ἐξακολουθοῦσα νὰ κρατῶ τὸ χέρι τῆς Εὔας, ἐνῶ συγχρόνως ἔσφιγγα τὸ μουσκεμένο ἀπὸ τὸ συνάχι μαντῆλι μου.

» Ἡ μητέρα της ἐξακολούθησε:

» — Ἔπρεπε νὰ βρεθῆ μιὰ ψυχὴ σὰν τὴ δική σας γιὰ νὰ νοιώση τὴν ψυχὴ τῆς Εὔας μου. Ἀγαπητὲ κύριε, θὰ μᾶς κάνετε μεγάλη τιμὴ νἄρθετε αὔριο γιὰ νὰ γευματίσουμε καὶ νὰ τὰ κουβεντιάσουμε.

» Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ. Μουρμούρισα ἕνα ξερὸ «εὐχαριστῶ», καληνύχτισα κι' ἔφυγα.

» Τί μποροῦσα νὰ κάνω; Τὴν ἑπομένη πῆγα στὸ σπίτι τῆς Εὔας καὶ ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες... παντρεύομαι! Κι' ὅλ' αὐτά, γιατὶ ἔτυχε νὰ εἶμαι συναχωμένος καὶ γιατὶ ὑπάρχουν ψυχὲς λεπτὲς καὶ αἰσθαντικὲς ποὺ ἐκλαμβάνουν τὰ δάκρυα... τῆς μύτης γιὰ δάκρυα τῶν ματιῶν...».

Κι' ἔτσι, ποὺ λέτε, παντρεύτηκε ὁ φίλος μου ὁ Ἀννίβας...

Καὶ στὰ δικά σας!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΡΕΜΠΡΑΝΤ

Κάποτε, ὁ μεγάλος ζωγράφος Ρέμπραντ, βλέποντας ὅτι εἶχε γεμίσει τὸ ἀτελιέ του ἀπὸ ἀπούλητα ἔργα, σκέφτηκε νὰ διαδόση ὅτι... πέθανε καὶ δημιουργῶντας ἔτσι θόρυβο γύρω ἀπ' τ' ὄνομά του, νὰ ξεπουλήση τοὺς πίνακές του.

Τὸ κόλπο του λοιπὸν αὐτὸ πέτυχε ὅσο δὲν τὸ περίμενε οὔτε ὁ ἴδιος. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλος ὁ κόσμος συζητοῦσε γιὰ τὸν ξαφνικὸ θάνατο τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου κ' οἱ φιλότεχνοι ἔτρεχαν κατὰ δεκάδες στὸ ἀτελιέ του, γιὰ νὰ προφτάσουν νὰ προμηθευθοῦν ἔργα του.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ρέμπραντ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ παραπετάσματα, ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ χαρά, βλέποντας πόσο εὔκολα ἄδειαζαν ὅλοι τὰ πορτοφόλια τους γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν ἔργων του.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἀφοῦ ξέκανε τ' ἀπούλητα ἔργα του, φρόντισε πάλι νὰ διαδόση ὅτι... ἔχαιρε ἄκρας ὑγείας!...

που ἐσκότωσε ὁ «μπὸς» (ὁ ἀφέντης).

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε ἀνατριχιάζοντας:

— Τὸ ἄλλο «μπλὰκ—μαμπὰ» ἐπήδησε ἐπάνω στὴν κυρία!....

Ὁ Χέντρικ ἐπάγωσε ἀπὸ φρίκη. Τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία του, ἐπέρασε σὰν ἀστραπὴ στὴν αὐλὴ κ' ἔφτασε κοντὰ στὸν ἀραμπᾶ. Ἡ γυναῖκα του σπαρταροῦσε ξεψυχῶντας δίπλα στὸ ψόφιο φεῖδι!....

Ἀλλοίμονο! Ὁ Σὰμ εἶχε εἰπεῖ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Χέντρικ εἶχε σκοτώσει ἕνα θηλυκὸ «μπλὰκ—μαμπά». Καὶ τὸ ἀρσενικὸ φεῖδι τοὺς εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω κ' εἶχε ἐκδικηθεῖ τὸ ταῖρι του, σκοτώνοντας κι' αὐτό, μὲ τὴ σειρά του, τὴν πολυαγαπημένη γυναῖκα τοῦ ἐχθροῦ του....

ΣΑΡΛ ΠΕΤΤΙ